

ALECU GHILIA

ALECU IVAN GHILIA LA FESTIVITATEA DE PREMIERE A CONCURSULUI NAȚIONAL DE CREAȚIE LITERARĂ ȘI PICTURĂ „ALECU IVAN GHILIA” - EDIȚIA A XII-A, 12 MAI 2023

Anul XII
Nr. 11
2023

„Oricât ar fi de slab, omul este dator să reziste. Oricât te-ai duce la fund și crezi că ai ajuns la capătul rezistenței, că ești pierdut, distrus, te agăți întotdeauna de-un gând, de-o nădejde, de-un fir de păr și te salți deasupra.” **Alecu Ivan Ghilia**

ISSN 2537 - 1997
ISSN-L 2285 - 3979

REVISTA LITERARĂ
A LICEULUI TEHNOLOGIC "AL. VLAHUȚĂ" ȘENDRICENI

CUPRINS

**REZULTATELE CONCURSULUI NAȚIONAL DE CREAȚIE
LITERARĂ ȘI PICTURĂ „ALECU IVAN GHILIA” EDIȚIA a XI-a,
CUPRINS ÎN CAEN 2022, APROBAT DE CĂTRE ISJ BOTOȘANI
CU NR. 47/04.01.2022, POZ. 3 3**

Creații literare 6

Creații plastice (pictură / desen) - LICEU 32

Creații plastice (pictură / desen) - GIMNAZIU..... 36

Aspect de la Festivitatea de Premiere

**REZULTATELE CONCURSULUI NAȚIONAL DE CREAȚIE LITERARĂ ȘI
PICTURĂ „ALECU IVAN GHILIA” EDIȚIA a XII-a,
CUPRINS ÎN CAENI 2023, POZIȚIA 18**

Vineri, 12 mai 2023 s-a desfășurat la Liceul Tehnologic „Al. Vlahuță” Șendriceni ediția a XII-a a Concursului Național de Creație Literară și Pictură „Alecui Ivan Ghilia” cuprins în Calendarul Activităților Educative Naționale și Internaționale, fără finanțare din partea Ministerului Educației 2023, poziția 18.

Echipa de proiect:

Coordonatori: profesor Grădinaru Violeta și director Dohotariu Dumitru Viorel
Membri: Nistor Marius, Grigoraș Daniela și Ostafie Tatiana.

La această ediție au participat 250 de elevi și 75 de profesori îndrumători din 30 de județe ale României: Argeș, Bacău, Botoșani, Bihor, Brăila, București, Buzău, Brașov, Călărași, Constanța, Covasna, Dâmbovița, Dolj, Galați, Giurgiu, Gorj, Iași, Ialomița, Maramureș, Mureș, Neamț, Olt, Sălaj, Sibiu, Suceava, Teleorman, Timiș, Tulcea, Vaslui, Vrancea.

TROFEUL - CREAȚIE LITERARĂ: RĂDUȚ-SELISTE CASIANA GABRIELA, clasa a XI-a, Colegiul Național „Frații Buzești” Craiova, Dolj, profesor îndrumător CĂPĂȚÎNĂ IRINA

TROFEUL – PICTURĂ: TOȘCARIU MAIA, clasa a X-a, Liceul „ Regina Maria” Dorohoi Botoșani, profesor îndrumător PUHĂCEL DANIEL

SECȚIUNEA: CREAȚIE LITERARĂ - GIMNAZIU

Premiul I - MARIEAN DARIA, clasa a VI-a, Liceul Tehnologic „Arhimandrit Chiriac Nicolau” Neamț, profesor îndrumător AMARIEI MIHAELA

Premiul al II-lea - DASCĂLU TANIA, clasa a VII-a, Școala Gimnazială „Nicolae Coculescu” Scornicești, profesor îndrumător TUDOR ANDREEA

Premiul al III-lea - VASILACHE MARIA, clasa a VII-a, Șc. Gim. „Episcop Iacov Antonovici” Bârlad, Vaslui, profesor îndrumător UNGUREANU OANA

SECȚIUNEA: CREAȚIE LITERARĂ – LICEU

Premiul I - CONSTANTIN VANESA, clasa a XI-a, Colegiul Dobrogean „Spiru Haret” Tulcea, profesor îndrumător ANDREI DIANA

Premiul al II-lea - RĂDUȚ-SELISTE CASIANA GABRIELA, clasa a XI-a, Colegiul Național „Frații Buzești” Craiova, Dolj, profesor îndrumător CĂPĂȚÎNĂ IRINA

Premiul al III-lea - CROITORU ȘTEFAN FABIAN, clasa a XII-a, Colegiul Național Pedagogic „Mircea Scarlat” Alexandria, Teleorman profesor îndrumător TOPOLOGEANU IOANA

SECȚIUNEA: PICTURĂ - GIMNAZIU

Premiul I - BĂLUȚĂ ALEXANDRU, clasa a VIII-a, Școala Gimnazială „Constantin Gheorghiuță” Podari, Dolj, profesor îndrumător GLIGĂ RAMONA

Premiul al II-lea - PASCAL RAISA, clasa a VIII-a, Școala Gimnazială „Elena Cuza” Vaslui, profesor îndrumător CLISU ADINA GEORGIANA

Premiul al III-lea - ILIESCU ALEXA, clasa a VII-a, Școala Gimnazială „I. Al. Brătescu-Voinești”, TârgovișteDâmbovița, profesor îndrumător COTEȚIU DIANA

SECȚIUNEA: PICTURĂ - LICEU

Premiul I - PĂDUREȚ NECHIFOR ELLA ALEXANDRA, clasa a XI-a, Seminarul Teologic Liceal Ortodox „Sf. Gheorghe” Botoșani, profesor îndrumător ȘCARLII IOANA

Premiul al II-lea - ONCIULEANU SIMONA, clasa a IX-a, Colegiul Național „Grigore Ghica” Dorohoi, Botoșani, profesor îndrumător ADĂSCĂLIȚEI ELENA DANIELA

Premiul al III-lea - BOȚ CLARA MIHAELA, clasa a IX-a, Colegiul Economic „Anghel Rugină” Vaslui, profesor îndrumător CLISU ADINA GEORGIANA

Coordonator concurs:

prof. GRĂDINARIU VIOLETA

ANUL XII, NUMĂRUL 11

ALECU IVAN GHILIA

ASPECTE DE LA FESTIVITATEA DE PREMIERE ȘI DE LA INAUGURAREA
„MUZEULUI JERTFEI, RECONCILIERII ȘI REÎNTREGIRII NAȚIONALE
ALECU IVAN GHILIA”

CREAȚII LITERARE

De mână cu diavolul
(TROFEUL)RĂDUȚ-SELISTE CASIANA GABRIELA, clasa a XI-a,
Colegiul Național „Frații Buzești” Craiova, Dolj,
profesor îndrumător CĂPAȚÎNĂ IRINA

Ți-am spus vreodată cât te iubesc? Poate dac-ai avea voce, mi-ai răspunde. Mi-ai spune durerea ta, păcatele tale, mi-ai mângâia părul cu briza mării și mi-ai săruta sânii cu apa ta nemuritoare. Dar cum să poți vorbi, când omul ți-a furat vocea, tăindu-ți rădăcinile de lemn de mahon și rupându-ți-le din pământul tău sacru, jupuindu-ți pielea animalelor și ucigându-ți pruncii cu săbiile sale de foc. Mamă Natură, dacă ți-aș putea da vocea mea...

Mamă Natură, prezentă în sufletul lui Ivan, prezentă și în sufletul meu. Energia ta este și energia noastră, durerea ta... crucea de pe spatele nostru. Cum își răstignește Ivan oprimarea prin versurile sale amare, așa-ți răstignește și omul dragii tăi fii. Ia-mă dintre monștrii și du-mă în edenul tău absolut, „ești deprinderea de pe crucea de ceață și înălțarea de după”. Du-mă înapoi la seara în care ne-am cunoscut...

Te-am văzut, muză efemeră, cum alergai printre frunzele pomilor de cireș. Nu era o cursă spre sfârșit, ci mai degrabă un început de *la revedere*. Parcă și Ivan îți spune „La revedere!” prin cuvinte de *bun venit!* Te descoperise, dar nu știuse cine ești, iar acum...

Mă uit la om. Mă uit la mine însămi prin oglinzile timpului și constat, constat cu durere amară cât de mult semăn cu... Ah, cu diavolul acesta de om. De ce, Sfântă Mamă, mi-ai dat chip de om, când tot ce-mi doream este să străbat înaltul cerului cu aripi de vultur, să simt căldura pământului cu trup de târătoare, să respir apa cea dulce de izvor în chip de somn. Dar m-ai făcut om, mi-ai lăsat păcatele neamului meu să-mi prelingă inima, ca otrava. Și de ce aveau, mamă, gust de miere?

Ivan alerga prin lacrimile tale, „ploaia care mă spală de mine”, iar eu fugeam, de mână cu el, ascunsă printre gânduri. Ivan era trist și rușinat, căci i se dăruise goliciunea trupească a omului. Eu eram speriată și îngândurată, căci mi se dăruise sufletul fugar al unei vulpi. Eram două creaturi de neimaginat, două albine ce-și dansau vorbele în ploaia cea rece. Soarele, demult îi uitasem numele, o idee distrusă de mâna omului păcătos. „Ce este bila aceea de lumină? Este sfârșitul, dragă Ivan?” l-am întrebat pe Ivan cu frică. „Sfârșitul?” a râs el. „Draga mea, sfârșitul e în mâinile noastre. Acela este soarele, steaua căreia obișnuiam să-i spunem viață...”

L-am întâlnit iar pe Ivan al meu, acum se cățara cu vitejie pe norii de cenușă de pe cer, spre așa zisele tărâmurii „încărcate de miresme spre care nu mi-am trimis corăbiile visului”. Ivan, scumpule, vei cădea! Însă nu m-a auzit, mâinile tale de foc îi acoperiseră ure-

chile. Era hotărât să izbăvească, să-ți găsească edenul absolut. L-aș fi urmat, dacă nu m-ar fi legat frânghiile nihilismului...

Natura mea, îmi ești Moartea și Viața și nu mă pot decide pe care o iubesc mai mult. Aș vrea să mor în brațele tale și să-mi las trupul pe malul mării, ca noaptea valurile tale să-mi șoptească poeme și epopee de dragoste și de război. Aș vrea să ard în iubirea ta, ca apoi cenușa să-mi fie aruncată în vânturile Everestului, să fiu a ta Evă pentru curajul tău în chip de Adam. Dar și Viața aș vrea să ți-o trăiesc. Să-ți ridic temple pentru măreția ta Creatoare, să-ți cânt concerte și să-ți dedic poeme de amor. Dar eu, ca om, mă simt ca Iuda, tu, al meu Iisus...

Ivan mi se strecoară iar în gânduri. De data asta, neștiind cum să-ți mai stârnească voioșia, „magia sonorelor pierderi sub ninsori de dorinți” cum spune el, mă tachinează pe mine. „Ai văzut?” mă întreabă, cu un rânjet jucăuș pe chip. „Ce să văd, Ivan?”. „Ce frumoasă este mama în seara asta!”. Ah, deci despre asta este vorba. Mă uit pe fereastră și văd, într-adevăr, ce frumoasă ești. Spune-mi, Mamă Natură, ce pictor ți-a pictat cerul în asemenea pasteluri rozalii? Ce artist a îndrăznit să-ți acapareze splendoarea de zeitățe la ferestrele mele, folosind albastru-lagună și roz-trandafiriu în uleiurile acestea mult prea pământene? Spune-mi, cere-mi și te voi picta de o sută de ori mai frumos. Dar cu ce glas?

Acum ninge, ninge cu fulgi de tăciune. A început războiul, iar fiii tăi iubiți pleacă pe front. Unde se duc, mamă? De ce seucid? Natură, ia-le armele, cutremură pământul, doar fă-i să se oprească. Atâția fii răniți, atâtea păsări fără de adăpost, atâtea lacrimi amare vărsate pe podiumul tău de aur. Uite cum pomii își pleacă crengile zvântate, ca apoi să cadă în derizoriul omenesc. Uite cum furnicile se ascund în mușuroaiele zdrobite de tancuri, neștiind nici ele ce se întâmplă cu adevărat. Uite, mamă, cum racheta aceea răzbate cerul și surpă pietrele și munții, de nici fulgerele nu mai pot fugi spre adăpost. De ce se ceartă fii tăi, nu văd că te doare?

Ivan vine la mine într-o zi, neliniștit. „Ivan, ce s-a întâmplat? De ce ești așa de agitat? Mă îngrijorezi.”. „Am crezut că voi reuși... Am crezut că iubirea mea va izbândi, că vorbele mele vor fi de ajuns...”. „Despre ce vorbești? Ce vorbe?”. Ivan mă ia de mână și-mi strecoară un bilețel în care se găsește o poezie. O citesc și constat că este cea mai frumoasă poezie pe care am citit-o vreodată. „Ah, Ivan, ești atât de talentat!” îi spun, cu un zâmbet pe față. Ba mai mult, găsesc un citat care-mi crapă inima, pare-mi-se, atât de frumos este. Sună cam așa: „De ce ne-ați îndepărtat de rostul nostru și ne-ați alungat de pe lângă case?”. Îmi reamintește de crivăț.

Dar acum merg de mână cu diavolul, fiindcă sunt... om.

SECȚIUNEA: CREAȚIE LITERARĂ – GIMNAZIU

**Magia primăverii
(Premiul I)**

MARIEAN DARIA, clasa a VI-a,
Liceul Tehnologic „Arhimandrit Chiriac Nicolau” Neamț,
profesor îndrumător AMARIEI MIHAELA

Pălcuri galbene-nstelate
Ard ca lumânări în sfeșnic,
Peste dealuri ondulate
Se arată-ntr-un rug veșnic.

Ce mai zarvă prin zăvoaie,
Ce mai forfotă prin ram!
Vin fluierături în ploaie -
E-un adevărat bairam!

Prin catifeaua cea verde
Ce-i țesută-n mare grabă,
Ochiul poate să dezmierde
Arta firelor de iarbă.

Din înalt, slăvitul soare,
Felinarele pe rând
Și le-aprinde-n sărbătoare
Pe oricine bucurând.

Îmbătat de-așa aromă
Regele de-argint, pârâul,
Șerpuiește ca fantomă,
Neputând a-și ține frâul.

Iată-n licăriri mărunte
Primăvara înflorește,
Sărutându-ne pe frunte,
Ea pe toți ne cucerește!

Pictura vestitorilor

MARIEAN DARIA, clasa a VI-a,
Liceul Tehnologic „Arhimandrit Chiriac Nicolau” Neamț,
profesor îndrumător AMARIEI MIHAELA

Primăvara parfumată
Ce vibrează prin brădet
Desprinde din lutul umed
Ghiocei ieșiți din pled.

Cu căpșorul sturlubatic
Și cu aer acrobatic
Se înalță zvelți prin iarbă
Căldura de-aur să soarbă.

Firavi, gingași și plăpânzi
Sunt de lumină flămânzi
Și-n oceanul de smarald
Caută un loc mai cald.

La lumină și căldură
Se ocupă de pictură,
Dând un aer diafan
Peisajului profan.

De nu mă credeți pe drept,
La Vânători vă aștept
Și de-mi dați un șevalet,
Vi-i desenez în buchet.

Împărăția florilor

MARIEAN DARIA, clasa a VI-a,
Liceul Tehnologic „Arhimandrit Chiriac Nicolau” Neamț,
profesor îndrumător AMARIEI MIHAELA

Soarele își spală fața
Iată ... vine dimineața!
Mii de glasuri se aprind,
Liniștea încet cuprind.

Trandafiru-i supărat
Că hlamida-i i-a pătat
Crinul ce a scuturat
Praful lui cel aurat.

Sânziana-i bosumflată -
Toată e de plâns umflată ...
Că n-a fost ea cea culeasă
Pentru cununa aleasă.

Dar lumina îi împacă,
Încântare le provoacă
Și zvelți repede privesc
Către aurul ceresc.

Bucurie-i peste tot!
Se supune chiar la vot!
Cin` să fie desemnat
Regele în ăst palat?

-Trandafirul, trandafirul,
El își vars-ades potirul
Cu arome îngerești
De care te-mpărtășești!

Toate florile aspiră

Pentru titlul de regină ...
Ele toate defilează!
Poate ... le încoronează!

Dară falnicul regat
Pe veci este fermecat!
Zâna Florilor curată
I-a furat inima toată.

Se declară nuntă mare
Tocmai pân` la mândrul soare!
Vă invităm pe la noi
Să vă bucurați și voi!

Arșița
(Premiul al II-lea)

DASCĂLU TANIA, clasa a VII-a,
Școala Gimnazială „Nicolae Coculescu” Scornicești, Olt,
profesor îndrumător TUDOR ANDREEA

Undeva departe, unde n-ajunge umbra pasului de om,
stă un copac solitar, ce se întrebă lacom:
-Eu sunt doar un pion al soarelui ce mă bate...
există în astă lume nedreptate ori dreptate?
Se uită la cer și află că este singur p-aici,
pe toate le poate avea, dar toate i se par mici,
Ar vrea să înțeleagă absolutul pe vecie
Dar, pricepe că nemurirea se întoarce-n poezie!

E vară

DASCĂLU TANIA, clasa a VII-a,
Școala Gimnazială „Nicolae Coculescu” Scornicești, Olt,
profesor îndrumător TUDOR ANDREEA

De la începuturi până la viața de acum,
am observat că pământului nu îi e străin firul de fum
din care milioane de vise se împlinesc
doar celor ce zâmbesc, nu doar se pripesc.
Câteodată o umbră cosește iarbă uscată,
miroase-a curat, a viață mult visată
când speri mai mult și visul ți-a zburat,
moara nu dă făina, căci roata s-a stricat...
Zornăie timpul pe-al ceasului vis
omul petrece, râde, peisaj nedescris
decât în visele lui încărcate de zbor
E vara pe care, eu, o ador!

De mărțișor

DASCĂLU TANIA, clasa a VII-a,
Școala Gimnazială „Nicolae Coculescu” Scornicești, Olt,
profesor îndrumător TUDOR ANDREEA

Speranțele se-mpletesc în petale de curcubeu blând,
le va vedea doar fluturul jucăuș, cât de curând,
încet dispare iarna, ghiociei dansează tremurând
în cântecul primăverii, ei, nu vor păli nicicând!
În fiecare an și sus, și jos mărțișoare,
spre bucuria celui ce-apare
nu știe că toate pe care le vede sunt rare,
sunt primăverile pe care, doar el, le are..

Taine

(Premiul al III-lea)

VASILACHE MARIA, clasa a VII-a,
Șc. Gim. „Episcop Iacov Antonovici” Bârlad, Vaslui,
profesor îndrumător UNGUREANU OANA

Soarele, încă somnoros,
E morocănos,
Se ridică leneș, zburlit, plin de năduf,
Dintre perine de puf
Trandafirii,
Întinzându-și brațele aurii.
Inspiră adânc aerul proaspăt
Și, brusc revigorat,
Se privește-n oglinda cerului albastru,
Apoi, cu vârful degetelor, delicat, tandru,
Îmi mângâie fruntea, pleoapele,
Buzele...
Îl privesc fascinată, suspinând,
Căci, semeț, hotărât urcă pășind
Trepte de nori
Visători ...
Ecouri nedeslușite răsună molatic,
Tainic
Din zări diamantine
Până la mine ...
Șoapte prelungi, suave mă-nvăluie,
Mă-mbie ...
Pornesc să le descifrez taina
Pe drum scaldat în lumina
Cernută în colb de aur
Pur...
Ajung la malul unui lac și descopăr ... un bal!
În unduiri cu sclipiri de cristal,
Se leagănă nufării în ritm de menuet ;

O lebădă , în corset,
Își înclină capul cu grație,
Acceptând o invitație ;
Trandafiri , în fracuri albe, invită politicos
La vals
Zambile în rochii albastre, roz, portocalii ori galbene;
Lăcrămioare, în crinoline,
Plăpânde
Și mai timide,
Așteaptă bosumflate
Să fie și ele dansate.
În centrul atenției tuturor
E un cuplu fermecător :
O brândușă grațioasă
Și un crin imperial
Dansează un tangou pasional.
Orchestra își dă silința să facă pe plac dansatorilor
Și cântă de zor
O privighetoare,
Acompanied de un cuc și-o ciocănitoare.
Ritmul dansului e amețitor,
Dar soarele e nerăbdător
Să-și culce tâmpla obosită.
Însă luna, abia trezită,
Pășește solemnă, maiestuoasă,
Ca o mireasă,
În rochia cu trenă lungă presărată cu diamante,
Devenite
Candelabre cu sclipiri magice...
Și alte ecouri prelungi și tainice,
Umbre și șoapte
Nedeslușite,
Mă-nvăluie,
Mă-mbie...

Lumină divină

VASILACHE MARIA, clasa a VII-a,
Șc. Gim. „Episcop Iacov Antonovici” Bârlad, Vaslui,
profesor îndrumător UNGUREANU OANA

Un buchet de raze timide
mângâie pământul,
abia trezit sub ochii nostalgic
ai cerului
ce nu și-a aruncat încă
mantia catifelată, grea
a întunericului.

Liniște ...
Brațele arborilor par încremenite,
iar pământul,
umezit de lacrimi prelinse
din ochi de înger,
ascultă mâhnit șoaptele tânguitoare
ale pădurii ...
Încerc să mă ridic ...
Pământul mă strânge în brațe
c-o ultimă sfortare ...
Un fior îmi străbate trupul ...
Picături de argint
clipesc sfios
și simt lumina arzând
înlăuntrul meu ...
simt cum mugurii își deschid timid
ochii exaltați sub sărutul tandru, fugar
al unei raze îndrăznețe ...
cum seva vieții se ridică din adâncuri
spre lujere plâpânde
ce-și varsă, rând pe rând,
pocalele de parfum,

inundând, în valuri diafane, văzduhul sufocat de
amărăciunea iernii ...
cum petalele își întind brațe
grațioase, feciorelnice ...
cum ramurile aruncă
săgeți de culori
Cum trupurile firave de ciocârlii
își vibrează eliberarea
în innuri de slavă ...
căci a sosit Primăvara !

Un fior de lumină,
de cântec,
de parfum
și culoare
străbate în ecouri prelungi
zările ce parcă-și țin răsufarea .

Îmi deschid brațele
să cuprind infinitul,
îmi deschid ochii
să-i admir curcubeul,
îmi deschid buzele
să-i savurez nectarul,
îmi deschid inima
și simt că plutesc pe aripi străvezii
ademenită
de lumina divină...

SECȚIUNEA: CREAȚIE LITERARĂ – LICEU

Vizionar
(Premiul I)

CONSTANTIN VANESA, clasa a XI-a,
Colegiul Dobrogean „Spiru Haret” Tulcea,
profesor îndrumător ANDREI DIANA

Un poet stă pe-un colț de stradă,
Observând lumii trecerea frenetică,
Cu o privire pătrunzătoare și îndrăzneță,
Ce prinde nenumăratele fețe.

Lumea trecea agitată pe strada animată,
În timp ce poetul împluternicit
Se transforma într-un geniu implicit
Aruncând prin versuri lumina peste întuneric.

Își apleacă urechea la sunetul ploii ce se aude,
Vede florile care înfloresc pe marginea drumului,
Copacii care se înalță către cer,
Oamenii care se iubesc și care suferă într-o lume schimbată mereu.

De la frunze ce cad din arbori,
La emoția-i plină de zgomot și gălăgie,
Adevărul este născocit de poet,
A cărui minte este înălțată printre nori ,iar cuvintele încep să curgă
purtate de vânt.

Să dea un sens vieții și să trezească emoții,
Să arate o lume nevăzută până atunci,
În poeziile lui găsim nostalgia nuanțelor
Sub avalanșa de cuvinte care topește orice mască.

Omul fără însușiri

CONSTANTIN VANESA, clasa a XI-a,
Colegiul Dobrogean „Spiru Haret” Tulcea,
profesor îndrumător ANDREI DIANA

Într-o lume a haosului și agitației
Există omul fără însușiri
Privirea îi este goală,
Și-n suflet nu-i loc de alinare.

Ca un spectru ce trece prin viață,
Neobservat, neînsemnat,
Fără înțeles, fără rost, fără nicio chemare,
O umbră fără substanță, un ecou în gol,
Un vid fără imagini, o nimicnicie.

Nu are nicio plăcere-ntr-astfel de viață
Și se refugiază-n al suferinței cărță,
În căutarea unei întrebări ce-l poate salva,
De această lume amară .

Sunt uneori clipe când își mai găsește rostul
Viața capătă un sens al cărei mare e costul,
Dar parcă totul grandios este lipsit de valoare
Și-i rămân în lume numai umbre și cuvinte amare.

Există însă tot speranța în suflet pentru-acest om,
Și-n lupta-n care frica este resimțită ca în somn,
Pentru-acesta orizontul spre care-și înalță cuvânt,
Acela e-un licăr al speranței din adâncurile-amintirii când.

Timp, clipă, moment

CONSTANTIN VANESA, clasa a XI-a,
Colegiul Dobrogean „Spiru Haret” Tulcea,
profesor îndrumător ANDREI DIANA

Pierdut în vreme, mă plimb fără țintă

Pe străzi și alei pustii, fără nicio speranță
 Încerc să prind un fir de urme vechi
 Dar timpul mi-a șters amintirile ca un burete peste ce e uscat și uscatul
 nu mai e uscat, rămânând gol și prăfuit.
 Sunt o ființă ruptă, sfâșiata de amintiri
 Ca un copac ale cărui ramuri se înconvoaie sub povara grea,
 Rătăcesc în mine, se pierd clipe de aur, unde se ascund iubiri și doruri
 În el se nasc și mor vieți fără milă
 Chiar și soarele parcă e mai rătăcit și trist
 Vede cum timpul fuge,
 Suntem martori ai unui timp ce nu se oprește,
 Trecutul nostru doar o amintire rămâne și nu-i de ajuns,
 Trăim în prezent, iar visele noastre ne poartă,
 Într-o lume imaginată, ce-n realitate nu există.

Poate-că-elf

CONSTANTIN VANESA, clasa a XI-a,
 Colegiul Dobrogean „Spiru Haret” Tulcea,
 profesor îndrumător ANDREI DIANA

Poate-că-elf-poate-că-pitic-poate-că-mai-mult-nas-decât-ochi cu crengi de primăvara îmi alung iernile
 Poate-o-căciulă-poate-că-măinile niște frânghii albe de soare sunt legat
 Poate-că-părul-poate-că-cu-vedere-de-dreapta, cel chior de ochiul stâng îmi acoperă orizontul
 Poate-că-barba-poate-că-burta mă împiedica să privesc profund în ochi-ți și mă simt amețit
 Poate-că-văd adunături de oameni paraleli, înseriați în decalaj, fără nume și fără chip înfoiați în cuvinte multe, în clare supărări
 Poate-că am un chip hidos de obscurități întunecat
 Poate-că vreau să ies din mine și să mă adun în voi
 Poate-că-sunt doar îmbătrânit de haine pe un cuier de om
 Poate-că-giulgiurile nămețului ascunde tăceri misterioase ale căror inimi val-sează pe umblet de mister
 Poate-că-panorama involburată se limpezește în geamul de lumina
 Poate-că reflexia sunt doar eu

Mă supun

CONSTANTIN VANESA, clasa a XI-a,
Colegiul Dobrogean „Spiru Haret” Tulcea,
profesor îndrumător ANDREI DIANA

Mă supun în fața ta, lumină, să îmi ajung în goană întunericul,
O năzăritură de gând neputincios de înălțare a tresărit, păsările albe din
mine zboară spre altitudini ce nu îmi aparțin
În pasarea asta se afla un zbor căzut
Îți privesc adânc ochii și mă simt amețit
Nu mi-a fost teamă să mă prăbușesc
Vocea golului de sub picioare m-a atras, m-a ispitit în dorința căderii
Îndrăzneala impetuoasă a inoculat un trup ce seamănă cu al tău, ca două
picături de apa și ale căror suflete sunt invizibile
Îmbrac tone de tristețuri în trupul meu obosit
O ceață de iluzii m-a dezorientat, atunci un alter ego s-a contopit și am
simțit cum curge timpul în orologiul țintit asurzitor
Sunt doar un lunec fad pe puntea uitării,
O mașinărie înghițită de întunericul pur

Ce este o metaforă?

(Premiul al II-lea)

RĂDUȚ-SELISTE CASIANA GABRIELA, clasa a XI-a,
Colegiul Național „Frații Buzești” Craiova, Dolj,
profesor îndrumător CĂPĂȚÎNĂ IRINA

Nebuni, în jurul meu iubind, dar eu sunt oarbă.
Nu văd ce alții pot iubi privind...
Nebuni, măceșe sângerii mâncând, le iubesc tare.
Doar eu le văd plângând și tremurând?
Nebuni, cei ce sărută-n noapte, alți mii nebuni ca ei.
Eu nu sărut decât păcate...
Nebuni, ei pier-n lumină ca vampirii, iar măștile și le desfac.
Nebunii-n jocul lor de neuitat.

August n-a înțeles niciodată iubirea. Era o metaforă mult prea abstractă, un joc chiar

indigen, furat de la alte stele. Se trezea dimineța, cu toate că nu dormea niciodată cu adevărat, și își trăia mai departe viața sa austeră până se făcea iar noapte. Când luna își făcea iar apariția, August ieșea din casă, înclina ușa de la apartament și pornea către plajă, unde se plimba până la ivirea zorilor. Atunci, se îndrepta, în final, spre casă, unde mai aștepta o jumătate, poate o oră, până să trebuiască să se pregătească pentru locul de muncă.

August iubea poezia. N-o înțelegea de cele mai multe ori, dar nu conta. Pentru August, poezia era precum o poartă către un vid unde sentimentele sale nu puteau pătrunde. Își lăsa la intrare, aranjate frumos pe o măsuță, toate suferințele și dorințele aprige pe care le trăia zi de zi, își făcea încă odată curaj și se arunca în valurile reci ale vidului până ce-i înghițeau și ultima celulă. Poezia era, pentru August, singura viață care merita trăită, cu toate că acea viață nu era decât un întuneric etern plin de nimic.

August n-a înțeles niciodată iubirea, însă doar despre iubire putea scrie. Nu prefera nici realismul, nici science-fiction, iar lucrările fantastice îi provocau dezgust. Însă operele despre iubire, pe acestea le putea înțelege. Putea pătrunde în pielea personajelor fără niciun efort, putea în sfârșit înțelege ce însemna iubirea. Și totuși, imediat cum lăsa cartea din mână, toate emoțiile îi dispăreau, de parcă cineva le ștersese cu buretele.

August scria poezie în fiecare zi. Cel mai mult, îi plăcea să scrie despre mare. Nu înțelegea ce simte pentru aceasta, nimeni n-ar fi putut înțelege. Talazurile mării se înălțau peste zidurile impuse de inima sa și nu conteneau în a i le surpa. Marea îi împlânzea sufletul, ca un stăpân ce-și îmbună câinele și-l îmbărbăta, pentru ca mai apoi să-l apere de pericolele hoților și ale ucigașilor. Marea înțelegea ce simte August, căci și marea, și August, erau doi copii rătăciți pe lume, două suflete ce hoinăreau în căutarea unui scop pe care nu-l găseau nicăieri. Cum marea își purta bărcile din țarm în țarm, având grijă de ele, și August își ducea credințele pe spinarea aplecată de atâta tulburare și neștiință.

Și nimfele, cu muzele pictate triste, priveau spre mare,

Și nimeni nu știa cum să le-a linte.

Căci muzele, privind prin ochii zânelor doar marea,

Vedeau prea multe suflete arzând în bărci,

Purtate de-ale mării valuri reci.

August s-a născut la miezul iernii. Nu se știe de ce părinții și-au numit copilul iernii astfel. Poate au dorit să-i dea o semnificație aparte. Poate August era însuși vreun poem de-al lui Shakespear, o antiteză rătăcită prin luptele lui Hamlet. Poate August trebuia să aibă soarta lui Oedip, cu toate că părinții îi muriseră demult. August era o metaforă pierdută în lume și nu înțelegea de ce nu-și poate găsi, în fine, un sens. De ce metaforele sunt condamnate la indiferență absolută?

August venea din ce în ce mai des pe malul mării. Își dăduse demisia din postul de

redactor șef al ziarului local și își petrecea zilele făcând lungi plimbări pe malul mării, cugetând la toate cele ce existau pe lumea aceasta. „De ce nu știi să iubesc?”, se întreba August de cele mai multe ori. „Ce este în neregulă cu mine? Ah, Cerule, ai creat o anomalie”. De cele mai multe ori, doar valurile reușeau să-i mai calmeze sufletul răzvrătit, însă nu simțea destul marea. Voia să o cuprindă cu tot corpul, să uite că există lumea în afara mării. Dorea, și cu cât își dorea mai mult, cu atât mai mult simțea cum se chinuie în singurătatea în care trăia zi de zi.

August scria din ce în ce mai des poezii despre mare. Le scria cu ardoare și patimă, până când creionul se rupea și soarele își făcea apariția de mai multe ori. Ignora mâncarea, apa sau somnul, ignora ploaia, zăpada sau arșița, își ignora propriul trup. Tot ce vedea în față erau valurile mării, cu spuma lor albă și albastrul lor edenic. Marea, marea și numai marea.

August s-a hotărât să locuiască în mare. În ultima zi din august, s-a îmbrăcat într-un costum alb, simplu, de mătase, și-a lăsat părul lung, cârlionțat, să-i cadă peste umerii paralizați, și s-a așezat pe cea mai înaltă stâncă de pe dig. Era aproape miezul nopții și în curând trebuia să sosească prima zi de toamnă.

Și nimfele căzute-n foc devin cenușă,
Iar fumul sur se pierde în văzduh.
Doar muzele-au rămas împietrite
În trista soartă de neconceput.
Adio, muzelor însângerate,
Și rămas bun și ție, omenire,
Mă duc și eu să ard ca nimfele în mare!

August n-a fost nici fată, nici băiat. Putem spune că nici n-a existat vreodată. A fost doar o metaforă în putrefacție a vreunei fantasme de mult pierdute-n valurile mării. Căci omul se naște, crește și moare. Și din mort răsare altă floare. Și din mort se fac clădiri și pietre. Căci nimeni în natură nu se pierde.

Doar marea le va mai purta pe toate, așezate-ntrânsa, în singurătate...

Mândrie

(Premiul al III-lea)

CROITORU ȘTEFAN FABIAN, clasa a XII-a,
Colegiul Național Pedagogic „Mircea Scarlat” Alexandria, Teleorman
profesor îndrumător TOPOLOGEANU IOANA

Într-o amiază vânătă,
pe un deal înalt, uitat
de ceruri vii și adormite
Mi-am ars mândria,
am smuls-o cu ușurință
nu cântărea mult,
era slăbită de liniștea anilor
în care nu mi-a păsat de
rănille ce mi l-a făcut
i-am dat foc fără să mă uit la ea
la ce a fost, sau la ce urme mi-a lăsat
pe trup
am așteptat să se facă cenușă
privind în jur la lunca pustiită,
am luat fulgii gri și
le-am dat lut moale
smuls din coasta mea
și muiat în lacrimile mele
Le-am dat chip și nume noi
Iar pe trupul de lut nou
scria un nume alb
uscat de soarele însângerat -
Ambiția!

Furie

CROITORU ȘTEFAN FABIAN, clasa a XII-a,
Colegiul Național Pedagogic „Mircea Scarlat” Alexandria, Teleorman
profesor îndrumător TOPOLOGEANU IOANA

Am stat, am stat prea mult,
mâna grea,
mâna m-a lovit prea repede,
n-a așteptat să îi vorbesc,
ca de obicei
zgârie,
mă roade vina pe pielea
smulsă
Sângele fierbinte care
s-a lipit de ea
și o sapă încet
îmi aparține
și ustură tot
nu pot să adorm acum
Vino, plângi puțin
să-ți cadă o lacrimă peste
roșul de vin
dezvelit de trupul meu
știam că vine,
am văzut-o de mult
de când tot mișc din loc săptămâni întregi
târând după mine amiezi grele,
cu picioare ce
au lăsat gropi în pământ
rămâne neschimbată
furia mea...

Ție

CROITORU ȘTEFAN FABIAN, clasa a XII-a,
Colegiul Național Pedagogic „Mircea Scarlat” Alexandria, Teleorman
profesor îndrumător TOPOLOGEANU IOANA

Te văd în fața mea
și mă privești cum
mă privesc Sfinții
adormiți în Icoane
Fără ură, fără chin
Doar zâmbetul, l-ai furat
de la un Heruvim ...
Și pentru asta stau în genunchi
în fiecare seară, rugându-l
să te lase să-l păstrezi
Chipul tău, îmi duce pasul
gândului la ce sunt,
prin carne și dureri,
Om, ca alții, sunt,
Ca ei, frumos și urât,
Tu nu ești om.
Ai uitat să fii urâtă
Iar în privirea mea,
frumusețea ta mă doare,
când râzi și plângi
Viața ta e o piatră
mică și grea
care îmi stă pe suflet
și n-aș vrea să o dau la o parte
pentru că aș rămâne dezbrăcat
în soare cu dinți mincinoși
și ploaie de octombrie.

Cosiță gălbioară
(mențiune)

MAVRODINEANU DARIUS ANDREI, clasa a VII-a
Școala Gimnazială „Acad. Marin Voiculescu” Giurgiu,
profesor îndrumător ANDREI MIHAELA

Prin roua pașilor mărunți,
Se-aude-n vale, jos de tot
Prin munți, un șipot de izvoare,
Cu ale sale picuri reci,
Stropind întreaga zare.

E o cascadă argintie,
La care vin multe copile,
Cu coafe-n mâini, cu ii albastre,
Cu părul prins la spate,
Și cu năframe înodate.

Iau apă dulce, cristalină,
Ce dorul îți alină,
Și grele boli ne-nduplecate,
În mare taină sunt tăiate,
Din cruda rădăcină.

Mereu zăresc pe la izvoare,
Un chip suav și ochi de înger,
Vine cu cofa ei pe umeri,
Cu-n zâmbet dulce pe obraz,
Misterios, de cum apare - e doar extaz !

Ea-n galbena cosiță poartă,
O floare albastră ca de stâncen,
Pe poale iar sunt presărate,
Doar flori din Paradisul verde,
Tresar, le văd, le număr.

Caii

MAVRODINEANU DARIUS ANDREI, clasa a VII-a
Școala Gimnazială „Acad. Marin Voiculescu” Giurgiu,
profesor îndrumător ANDREI MIHAELA

Senin în amurg,
E zarea albastră,
Un tropot adânc,
Aud nechezând,
Venind la izvoare
S-adape-n galop,
Păduri fremătând.

Sunt caii din Letea,
Năvalnici și liberi,
Se urcă pe dealuri,
Coboară la vale,
E-un joc de forță,
În plină candoare,
Doar caii sunt liberi.

Cu nările calde,
Ei zarea scurtează
Adulmecă-n gânduri,
La pajiști umbroase
Cu galbene flori,
În noaptea senină,
Doar luna-i veghează.

Joc de culori

MAVRODINEANU DARIUS ANDREI, clasa a VII-a
Școala Gimnazială „Acad. Marin Voiculescu” Giurgiu,
profesor îndrumător ANDREI MIHAELA

Grădina cea minunată
E frumoasă, colorată,
Multe flori sunt parfumate,
Toate-s mari și colorate,
Roșu, galben, violet,
Numai nuanțe excelent.
Toate-s culori, minunate
Le vom prezenta pe toate.
Galben toate florile,
Albastru, ca ploile,
Roz precum, garioarele,
Roșii sunt doar trandafirii,
Violet brândușele,
Cu petalele pictate,
Frumuseți găsim în toate.
Mândre-s toate plantele,
Cu toate-s mulțumite
De culorile primite.

Era de ajuns...

(mențiune)

MOCANU BIANACA ANDREEA, clasa a X-a
Liceul cu Program Sportiv Brăila
profesor îndrumător PANTAZESCU LUCIANA

Azi nu mai vii la timp, păsări rămân departe
Izvoarele-ți plâng chipul, fluturii-ți sunt uciși de ape.
Degeaba dăm timpul înapoi și ora înainte
Nu mai topești zăpada, lași stâncile umbrite
Azi, stai puțin și pleci, azi nu mai înflorești alei
Nu mai vii cu vânt care să-mi șifoneze cartea
Azi, realizez visând, amanta timpului e moartea..
Stelele s-au ascuns în nori și soarele-n amurg
Azi, fulgerul ți-e fad și tunetul ți-e surd
Caut leacuri în lacuri seci că râuri nu mai curg
Azi, îmi iau parfum din frunze că florile n-ajung
Azi, parcă nu te mai trăiesc, azi, parcă sunt doar viu
Nu-mi mai vine să pierd nopți că azi nu te mai știu
Azi toți te strică, azi nu te mai descriu
De azi o să te uit, de azi nu te mai scriu,
Primăvară!

Apologetic

MOCANU BIANACA ANDREEA, clasa a X-a
Liceul cu Program Sportiv Brăila
profesor îndrumător PANTAZESCU LUCIANA

Știi că-s un monstru
Și-ai ales să mă iubești.
Sunt un deziluzionist sinistru
Și-ai ales s-o dovedești.

Am să te iubesc până-n măduva oaselor
Daca intru totul, am să reușesc
Să cădem ținându-ne de mână
până-n vârful degetelor
În vidul fără de sfârșit și omenesc.

Din mărul rumen am să mușc
Și am să-ți las și ție o frântură
Plin de gelozie și de ură
După care 'ntr-o stană de piatră

Am să-ncremenesc
Să pot să-ți spun că te iubesc,
Căci cuvintele-mi se tulbură
Iar plăcerea-ți, mi-e tortura.

Te pictez

MOCANU BIANACA ANDREEA, clasa a X-a
Liceul cu Program Sportiv Brăila
profesor îndrumător PANTAZESCU LUCIANA

Te pictez cu lacrimi
Căci culorile mi-au rămas pale,
Te schițez din amintiri
Au amuțit urmele tale.

Peisajul vieții mele acum e dezolant,
Muza mi-a pierit și nu mai am idei,
De ar exista de suflet un transplant
L-aș face ca suferința să o-nchei.

Umbre și lumini umplu decorul
Pânze de vise sunt irosite fără rost
Încerc zadarnic, dar mă copleșește dorul
Amintindu-mi cât de bine cu tine mi-a fost!

Te pictez cu mâinile legate
În sufletul meu chinuit
Și mă tot gândesc că poate
Îți vei da seama cât de mult eu te-am iubit.

ANUL XII, NUMĂRUL 11

ALECU IVAN GHILIA

CREAȚII PLASTICE (PICTURĂ / DESEN) - LICEU

TROFEU

Toșcariu Maia,
Liceul „Regina Maria” Dorohoi Botoșani, clasa a X-a,
profesor îndrumător Puhăcel Daniel

ANUL XII, NUMĂRUL 11

ALECU IVAN GHILIA

PREMIUL I

Pădureț Nechifor Ella Alexandra,
Seminarul Teologic Liceal Ortodox „Sf. Gheorghe” Botoșani, clasa a XI-a,
profesor îndrumător Șcarlii Ioana

ANUL XII, NUMĂRUL 11

ALECU IVAN GHILIA

PREMIUL al II - lea

Onciuleanu Simona,
Colegiul Național „Grigore Ghica” Dorohoi, Botoșani, clasa a IX-a,
profesor îndrumător Adăscăliței Elena Daniela

ANUL XII, NUMĂRUL 11

ALECU IVAN GHILIA

PREMIUL al III - lea

Boț Clara Mihaela,
Colegiul Economic „Anghel Rugină” Vaslui, clasa a IX-a,
profesor îndrumător Clisu Adina Georgiana

ANUL XII, NUMĂRUL 11

ALECU IVAN GHILIA

CREAȚII PLASTICE (PICTURĂ / DESEN) - GIMNAZIU

PREMIUL I

Băluță Alexandru,
Școala Gimnazială „Constantin Gheorghită” podari, Dolj, clasa a VIII-a
profesor îndrumător Gligă Ramona

PREMIUL al II-lea

Pascal Raisa,
Scoala Gimnazială „Elena Cuza” Vaslui, clasa a VIII-a,
profesor îndrumător Clisu Adina Georgiana

PREMIUL al III - lea

Iliescu Alexa,
Școala Gimnazială „I.A.I. Brătescu-Voinești”, Târgoviște, Dâmbovița, clasa a VII-a,
profesor îndrumător Cotețiu Diana

ANUL XII, NUMĂRUL 11

ALECU IVAN GHILIA

Colectivul de redacție

prof. GRĂDINARIU Violeta

ing. NISTOR Marius

CONDUCEREA LICEULUI:

director, ing. DOHOTARIU Dumitru-Viorel

director adjunct, prof. GHEORGHIESCU Dorin

Membrii echipei de proiect a
CONCURSULUI NAȚIONAL DE CREAȚIE LITERARĂ ȘI PICTURĂ
„ALECU IVAN GHILIA” ediția a XII-a,
cuprins în CAENI 2023, poziția 18.

(director, ing. DOHOTARIU Dumitru-Viorel,
administrator financiar OSTAFIE Tatiana, coordonator proiect, prof. GRĂDINARIU Violeta,
bibliotecar GRIGORAȘ Daniela-Gianina, ing. NISTOR Marius)

Alecu Ivan Ghilia la inaugurarea

„Muzeului Jertfei, Reconcilierii și Reîntregirii Naționale Alecu Ivan Ghilia”

REVISTA LITERARĂ
A LICEULUI TEHNOLOGIC "AL. VLAHUȚĂ" ȘENDRICENI